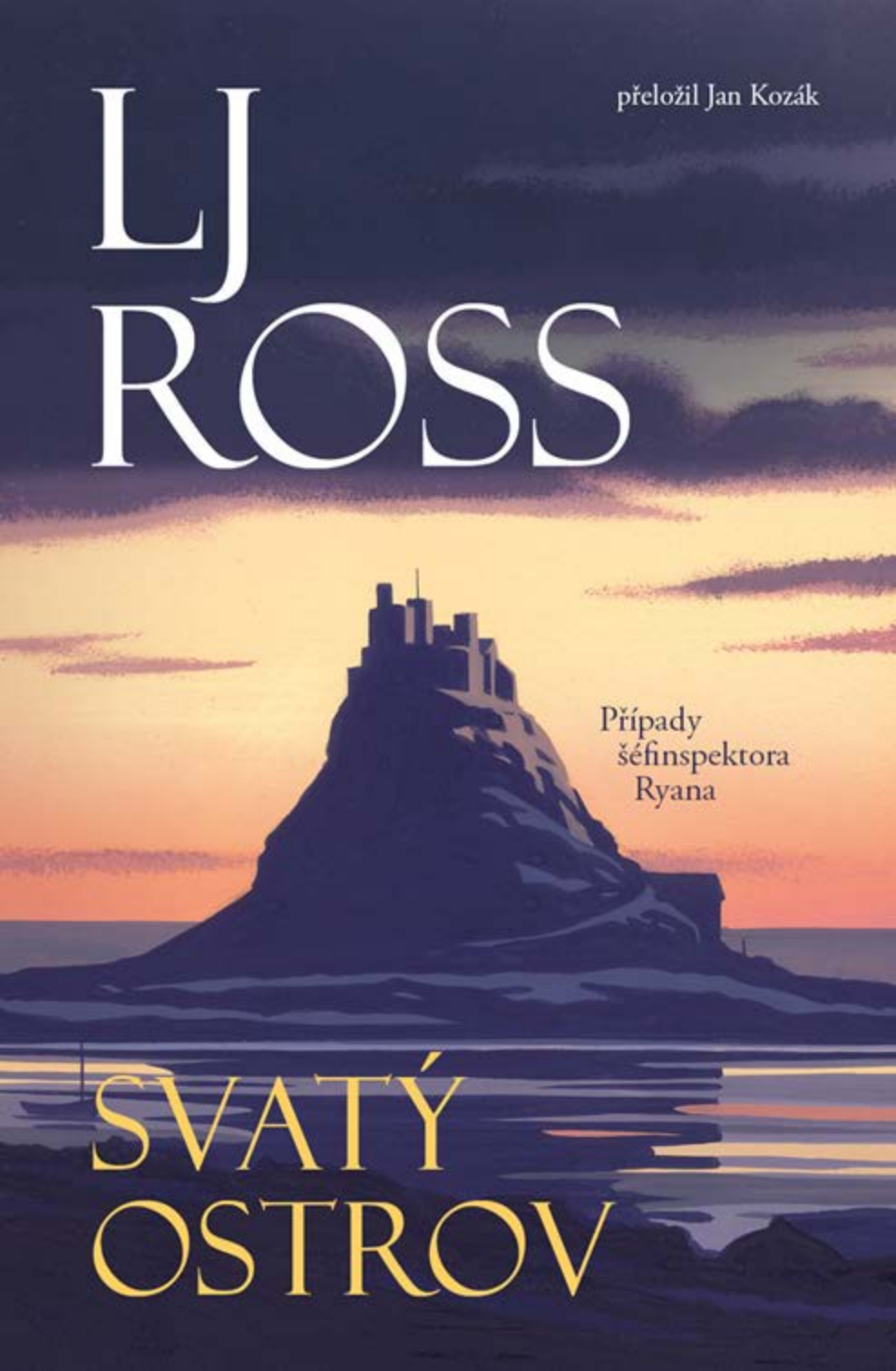

LJ ROSS

The background of the cover is a stylized illustration of a rocky island at sunset or sunrise. The sky is a gradient of dark purple, blue, and orange. The island is dark and jagged, with a cluster of buildings or ruins on its peak. The water in the foreground is dark with some horizontal lines suggesting waves or reflections.

přeložil Jan Kozák

Případy
šéfinpektora
Ryana

SVATÝ OSTROV

SVATÝ OSTROV

Copyright © 2014 by Louise Ross

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jan Kozák, 2025

Cover © Andrew Davidson, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6662-8 (pdf)

LJ ROSS

Případy
šéfinpektora
Ryana

SVATÝ OSTROV

přeložil
Jan Kozák

VENDETA

Ethanovi, vždy s láskou

„Tady v těchto kopcích, v tomto prostoru země, je celý svět. Veškerá zloba, marnivost, chtivost a žádostivost a, ano, i veškerá laskavost, dobrota a sladkost duše. Po těchto polích se prochází Bůh i ďábel.“

– Hugo Walpole

PROLOG

20. prosince

Zima byla na Svatém ostrově nelítostná. Drsný vítr od Severního moře bičoval dlážděné uličky a proplétal se mezi nízkými kamennými domky, které se k sobě choulily, jako by se chtěly zahřát. Nad vesnicí se tyčilo převorství, poničené, ale i po tisíci letech stále stojící.

Uvnitř ležela Lucy a třásla se, odhalená a bezmocná vůči teplotě, která klesla hluboko pod nulu. Občas sebou škubla a křečovitá bolest zazmítala její štíhlou postavou, jak tam tiše spočívala pod hvězdnatou oblohou.

Zdálo se jí, že má otevřené oči, ale nemohla si být jistá. Taková byla tma.

Snažila se mrkat, což ji hrozně vyčerpávalo, ale postupně se jí dařilo zaostřit. Známé obrysy převorství nabyly tvaru a jeho zdi se kolem ní tyčily jako černé prsty proti inkoustově modré obloze.

Kameny jí poskytovaly jen chabou ochranu před počasím a ještě menší pohodlí. Lucy se silně třásla, jak její tělo reagovalo na šok a podchlazení.

Proč tu jsem? toužila se její mysl zorientovat navzdory vší bolesti a zmatku.

Najednou si vzpomněla, že pila. Na jazyku jí stále ulpívala příchut' červeného vína a něčeho, co chutnalo po kovu. Polkla a v krku jí okamžitě začalo pálit. Přistihla se, že lapá po dechu,

ústa široce rozevřená, a nasává do plic studený vzduch. Pokusila se zvednout ruce a chytit se za krk, aby si ulevila od pálení, ale měla je jako z olova.

Proč se nemůžu pohnout? Zachvátila ji panika a prsty začala šmátrat kolem sebe, něco hledat, cokoli. Polštářky prstů se otřela o tvrdou skálu a snažila se hmatat dál, ale i z toho drobného pohybu se jí dělalo nevolno.

„Pomoc! Pomozte mi, prosím!“ sípěla zadýchaně. Po tvářích jí začaly téct slzy.

Chvíli naslouchala burácení vln, které se dole rozbíjely o břeh a zahlušovaly večerní ticho. Napínala uši ve snaze zachytit i nějaké další zvuky a vroucně doufala, modlila se, aby bylo její žalostné volání vyslyšeno.

Jako zázrakem uslyšela křupání blížících se kroků.

„Tady! Tady jsem! Prosím...“ Kousla se do rtu tak silně, až jí vytryskla krev. „Prosím.“

Kroky pokračovaly v poklidné chůzi a bezpochyby se blížily.

Pak na ni padl stín tváře, kterou ve tmě neviděla. Slyšela však hlas.

„Je mi to vážně líto, Lucy. To mi věř.“

Její neklidné tělo ochromil strach. Pokusila se nadzvednout, ale pak jen zklamaně zavrtěla hlavou.

Cože? Její mysl se snažila zpracovat ta slova, uvěřit vlastním uším.

„To – to nemůžeš...“, zašeptala. Znovu se pokusila otevřít ústa, ale další zvuk z nich už nevyšel.

Chráněn přikrovem tmy se na ni dlouze díval a vzpomínky se v něm mísily s lítostí. Zvedl třesoucí se ruce k jejímu hrdlu a nahmatal divoce bušící tep. Na chvíli se zarazil a přemýšlel, jestli neudělal chybu, když ji sem přivedl.

Tentokrát ne. Už žádné další chyby.

Pro Lucy nebyla smrt snadná, ale v posledních okamžicích myslela na domov.

KAPITOLA 1

21. prosince

O několik hodin později přidala Liz Morganová do kroku, shrbená pod náparem mrazivého prosincového rána, a cestou k bráně, která vedla nahoru ke zřícenině, zavolala na svého psa. Spěchala, protože tušila, že se blíží svítání. Jen lehce zadýchaná se proplétala mezi kameny a vnímala klid, který vyzařovaly starobylé zdi, jež jako by byly s věkem malinko sehnuté. Stejně jako ona sama, pomyslela si, a ne poprvé ji napadlo, že její ranní procházky se psem už pozbývají někdejší lehkosti a kroky jí těžknou pod vahou usazenou na bocích.

Když zahnula za roh, připravila se na přívál studeného vzduchu od moře a nezklamala se. Zastavila se a s převorstvím v zádech pozorovala svítání, které ozařovalo hrad Bamburgh na pozadí modré mlhy. Tyčil se na jihu na své skalnaté hoře a jeho okrový kámen ožíval v časně ranním světle teplými barvami. Byl to obrázek důstojného hradu, který kdysi býval domovem dávno zapomenutých anglických králů. Ve větru jí zaslzely oči a Liz si odhrnula šedivějící vlasy, které jí přes ně padaly. Nepřítomně prohrábla srst hnědého labradora, který se posadil vedle ní, zatímco se kochala.

Po několika minutách se otočila a pomalu procházela po obvodu s nejasným úmyslem zamířit domů na snídani a dát si teplou sprchu. Jak vítr kvílel skulinami, zdálo se, že kamenné zdi šeptají. Jako by sledovaly její kroky a tiše vyčkávaly.

Nemusely čekat dlouho.

V chladném vzduchu obcházela okraj mysu a snažila se dohnat psa, který se kousek před ní rozštěkal.

Pak se celá roztrásla a podlomila se jí kolena.

„Bruno!“

Automaticky zavolala na psa, který usilovně zkoumal něco, co tam leželo. Vzápětí ji polila hrůza a ústa jí zaplavila kyselá příchuť. Liz klopýtla dozadu a její tělo podvědomě popíralo to, co oči popřít nemohly. Snažila se dýchat, aby překonala první vlny šoku. Nakonec se přinutila podívat znovu.

Dívka, která bývala Lucy Mathiesonovou, teď ležela nahá na masivním oltáři. Rozpadlé kamenné zdi ji chránily před větrem a mořem a dodávaly celé scénérii jistou vážnost. Tělo bylo pečlivě naaranžováno, ruce a nohy roztažené, aby zmizely všechny zbytky důstojnosti, dokonce i ve smrti. Na mrtvé kůži na krku a pažích měla ošklivé modřiny. Dlouhé tmavé vlasy ležely rozhozené v ladném oblouku za ní, na spáncích spleené krví a vlhké od deště, který se přes noc spustil. Její oči, kdysi tak živé a nádherně chrpově modré, nyní pokrýval bílý povlak smrti, jak nepřítomně hleděly k novému úsvitu.

V domku na druhé straně vesnice do sebe Ryan obrátil první šálek kávy a vychutnával si, jak mu kofein začíná proudit v žilách. Strávil další bezesnou noc posloucháním vln narážejících na břeh a přál si zapomenout. Přešel k oknu s výhledem na hráz a opřel se o dřevěný parapet. Očima, které měly stejnou barvu jako zatažená obloha, sledoval, jak příliv plynule ustupuje zpět k moři, a věděl, že asi tak za hodinu bude cesta po hrázi z ostrova na pevninu otevřená. Na druhé straně průlivu blikala světla a poskytovala mu malou útěchu, že není jedinou duší, která je v tuhle hodinu vzhůru. Ještě pět minut, řekl si, a půjde si zaběhat. Už týdný to odkládá.

„To víš, že jo,“ zamumlal pro sebe a upřel pohled na dvojici dvoumístných rybářských člunů, které se vracely do přístavu.

Když nízko nad kamenitou pláží za oknem zakroužila poštoltka, stočily se jeho myšlenky k práci.

Nejsi v práci, zazněla vzápětí zlomyslná připomínka, že northumbrijská policie nebude jeho služby v nejbližší době potřebovat. Zkřivil ret a rukou si prohrábl rozčuchané uhlově černé vlasy.

„Kretění,“ zabručel, ale víc se zlobil sám na sebe. Vedení mu navrhlo, aby si vzal alespoň na tři měsíce dovolenou. Jako by oni věděli, co je pro něj nejlepší.

Jako by mu dali na výběr.

Opřel si čelo o chladné sklo okna. Odpočinout si od práce by mohlo být to nejlepší, co kdy udělal. Jediný problém ale spočíval v tom, že teď měl až příliš mnoho času. Všechno to nicnedělání otvíralo dveře ke vzpomínkám, na které bylo nejlépe zapomenout.

Ztěžklá víčka mu unaveně klesla, ale při zvuku silné rány se znovu prudce otevřela. Na krátký okamžik ho napadlo, že to mohla být brutální kocovina, která mu chrastí v hlavě, ale pak se zvuk ozval znovu, tentokrát naléhavěji. Někdo bušil na dveře a bouchání bylo stále hlasitější.

„Jo! Už jdu!“ Když zvýšil hlas, jeho hladký přízvuk se změnil, artikuloval ostřeji. Byl to pozůstatek z dob strávených v internátní škole, kde se spisovná angličtina nejen očekávala, ale přímo vyžadovala, stejně jako vhodné oblečení a chování. Zachytil svůj odraz v zrcadle na chodbě a v koutcích úst mu zacukal pobavený úsměv.

Tak tohle není zrovna podle pravidel, Ryane, pomyslel si při pohledu na pomačkaný vlněný svetr, vybledlé džíny a strniště na tvářích.

Maxwell Charles Finley-Ryan. Dával přednost pouhému Ryanovi. Život byl už tak dost komplikovaný, aniž by k němu ještě přidával řadu směšných jmen.

Pohrál si se zámky a otevřel dveře. Za nimi stála žena, celá roztrěsená, která mu byla povědomá. Pětapadesátice, udržovaná, s krátkými popelavě blond vlasy staženými do drdolu, jež byl momentálně rozfoukaný a vlhký. Rukama svírala klopky větrovky a mírně se třásla. U nohou jí kňučel tmavě hnědý labrador.

Dawn? Jeanette? Měl dojem, že ji viděl pracovat v jednom z řemeslnických obchodů ve vesnici.

„Ehm...“, snažil se rozpomenout na základy společenského chování, ale ona ho přerušila a slova se jí z promodralých rtů jen hrnula.

„Našla jsem ji nahoře v převorství. Musíte jít se mnou.“

Ryan povytáhl obočí, ale vzápětí se ozval jeho instinkt a zaregistroval, že ženiny zorničky jsou jako špendlíky, ruce se jí chvějí a že dýchá nepravidelně.

„Dobře, poslyšte... Liz,“ vzpomněl si v záblesku prozření, že mu prodala květinovou vonnou svíčku, kterou pak poslal matce. „Pojďte dovnitř, ať vám není zima.“

„Ne, ne, musíte jít *hned*.“ Její tělo se zachvělo, když se pokusil uchopit její paže do jemného sevření.

„Pomůžu vám, ale nejdřív pojdte dovnitř a posaďte se.“

Prošli krátkou chodbou do obývacího pokoje s ošoupanou koženou pohovkou a útulným krbem. V tu chvíli litoval, že nezapálil oheň. A také, že po sobě neuklidil včerejší rozpitou láhev červeného vína, která se vyjímala hned vedle své prázdné souputnice, ale podle výrazu v ženině tváři usoudil, že to vůbec nevnímá. Pes se šoural za nimi, nechtěl ji opustit.

„Takže,“ usadil ji na pohovku. „Co se stalo? Zranila jste se?“

„Ne, já ne!“ odvětila s utrápeným výrazem. „To Lucy – leží tam nahoře v převorství.“

Díval se, jak jí po tvářích stékají velké slzy, a začal se mu nepříjemně vlnit žaludek.

„Co se jí stalo?“ zeptal se bezvýrazným tónem.

„Nevím, ale je mrtvá.“ Její hlas zněl dutě a zadrhával se při hlubokých, přerývaných nádeších. „Hlídala jsem ji, když byla

ještě malá. Její matka... ach bože, Helen, jak jí to mám říct?“ Zavřela oči, a když je znovu otevřela, byly temné žalem. „Byla ještě dítě. Pořád byla jenom takové děcko.“ Dala se do pláče a její drobnou postavou otřásaly hluboké, srdcervoucí vzlyky.

Ryanovi se stáhl hrudník. Zdálo se, že ať už oddělení nařídilo cokoli, smrt ho pronásledovala všude, kam se hnul.

„Jste si jistá?“

Podařilo se jí přikývnout. „Je mrtvá.“

Věřil jí.

„Počkejte tady,“ zamumlal, pak rychle přešel k telefonu na chodbě, vyhledal číslo místní pobřežní hlídky a vytočil ho. Na ostrově policie nesídlila.

„Alexi?“ Dovolal se po několika zazvoněních. Věděl, že současná směna pobřežní hlídky začala úřadovat už před hodinou.

„Jo?“ ozval se přátelský hlas s melodickým severským přízvukem. „Máš něco naléhavého?“

„Potřebuju, abyste zajistili oblast nahoře v převorství. Nesmí tam mít přístup veřejnost, nikdo jiný než já.“

„Cože? Hele, nemůžeš...“

„Leží tam mrtvá dívka.“

Na konci linky zavládlo hučivé ticho, pak se znovu ozval Alexův tlumený hlas.

„Seš si jistej?“

Ryan si vzpomněl na ženu v místnosti za ním. Pořád tu byla naděje, že se mýlí.

„Spoj se s místním doktorem a řekni mu, ať na nás počká u vchodu do převorství. Ať máme jistotu.“ Nemohl dopustit, aby celé okolí okounělo u místa činu. „Bez mého vědomí nikdo neprojde vchodem dovnitř ani ven. Vezměte si pásku na vymezení prostoru a něco na boty a přes oblečení – kombinézy, pokud máte.“

Ryan se zastavil, aby otevřel vchodové dveře, a nasál vzduch. „Přines taky nějakou plachtu nebo igelit, vypadá to na déšť. Sejdeme se nahoře co nejdříve. Kontaktuj policii na pevnině.“

Požádej dispečink, aby to předal Gregsonovi, a řekni jim, ať sem pošlou tým.“

Alex se dlouze nadechl, než po chvíli odpověděl. „Můj otec tady dělá doktora, tak se s ním hned spojím. Potrvá ale ještě hodinu, než bude silnice volná, aby přes ni mohla policie přejet. Poslyš, Ryane, chystáš se...“ Rozpačitě si odkašlal. „Podívej, nikdy předtím jsem nic takovýho nedělal.“

Pobřežní hlídka na Lindisfarnu měla zvláštní povolení, aby mohla v případě nouze působit jako zásahový tým, ale zatím ho využila jen na rozeznání několika hospodských rvaček a hádku dvou turistů o to, čím SUV nacouvalo do auta toho druhého. Vražda rozhodně byla něčím naprosto novým.

„Provedu tě tím. Pět minut, Alexi, maximálně deset.“

Ryan položil sluchátko, vrátil se do obývacího pokoje a na chvíli se zastavil ve dveřích. Liz seděla schouleně a vypadala starší a křehčí než před chvílí. Tvář měla bledou jako křída, oči příliš tmavé a ruce se jí stále trásly.

„Liz,“ řekl jemně a sledoval, jak sebou její tělo trhlo. „Chce-te, abych vám někoho zavolal? Nebo vám mám přinést třeba sklenici vody?“

„Potřebuju Seana,“ řekla a mechanicky mu nadiktovala číslo.

Ryan Seanovi – jejímu manželovi – zavolal a vysvětlil mu situaci. Z obav v jeho hlase poznal, že nebude muset dlouho čekat, než se ozve další zaklepání na dveře. Bylo dobře, že se o Liz má kdo postarat.

Ryan si několik minut zapisoval stručnou výpověď a všechny útržky informací, které od Liz získal, než se úplně zhroutil. Brzy dorazil její manžel, a když Ryan sledoval, jak odcházejí, přemýšlel o tom, jak Liz instinktivně přiběhla k němu, a ne k manželovi, kterého milovala. Se zachmuřenými ústy popadl telefon a polní lékárničku, kterou měl ve skříni v předsíni.

Zdálo se, že jeho tříměsíční volno právě skončilo.

Za chvíli už proběhl branou pro návštěvníky u vchodu do převorství a jeho dlouhé nohy v botách obalených igelitem se okamžitě zabořily do země. Všiml si, že pořád chybí výstražná páska pro veřejnost, což bude třeba okamžitě napravit. Pobřežní hlídka se evidentně ještě nedostavila. Vytáhl tedy roli policejní pásky a v duchu děkoval své prozíravosti, že si ji přibalil, když vyrážel na Lindisfarne. Rozvinul pásku přes vchod a podél plotu.

„Prozatím to musí stačit,“ zabručel.

Pak se rozhlédl po okolí. Místo bylo odlehlé, samotná vesnice tvořila devadesát procent všech staveb na ostrově a jen několik roztroušených rekreačních domků stálo u pláže nebo na periferii. Když se otočil, viděl po levé straně okraj vesnice a po pravé straně přístav, který se rozprostíral směrem k pevnosti s boudou pobřežní stráže na jejím úpatí. Žádná auta nápadně parkující poblíž, žádní lidé kromě mrtvé dívky, která čekala na něj.

Ryan opatrně kráčet po mechové trávě, která rostla mezi zdmi, a očima bedlivě sledoval okolí. Cestou si pořizoval snímky – forenzní experti to samozřejmě všechno zachytí, ale člověk nikdy neví, co mu může při první návštěvě místa činu uniknout. Žádná viditelná stezka ani stopy kromě vyšlapané pěšiny, která vedla po obvodu areálu, každopádně on pro jistotu opatrně našlapoval stranou. Nic nenapovídalo, kde tělo leží, a tak se Ryan řídil Liziným popisem a připravoval se na tu chvíli, kdy jej poprvé spatří. Jak se proplétal mezi vysokými klenutými zdmi, ucítil nezaměnitelný nasládlý zápach – už musí být blízko.

Nebylo to samozřejmě poprvé, co viděl smrt. V útrobach mu sice hrklo, ale dokázal se ovládnout. Dívka, která kdysi bývala krásná, teď ležela natažená na široké kamenné desce. Nohy měla od sebe a jen letitá zkušenost Ryanovi umožnila dívat se dál, aniž si připadal jako zvrhlý voyeur. Všiml si, že zvířata už začala dělat svou práci, ale i tak došel k názoru, že dívka je mrtvá jen několik hodin. Její tělo vypadalo strnule, ačkoli za svou praxi už viděl grotesknější výjevy, a posmrtná ztuhlost už nastala, ale

podle všeho teprve nedávno. Vyfotil tělo ze všech úhlů a pak poodstoupil, aby si prohlédl celé místo činu.

Sklopil fotoaparát a zamračil se. Bylo jasné, že dívku někdo *naaranžoval*. Ležela tam nahá, obě dlaně obrácené nahoru. Krví z rány, kterou viděl ve vlasech na jejím spánku, jí někdo označil čelo a dlaně a podél trupu od hrudníku k pupíku nakreslil čáry. Zdálo se, že vlasy má vyčesané tak, aby jí rámovaly obličej. Ryan zavěřil ve vzduchu. Mezi sytým pachem počínajícího rozkladu určitě cítil ještě něco jiného. Něco bylinného, co mu nevhodně připomnělo kari. Uložil si tu myšlenku do paměti a znovu se podíval. Příčinou smrti nebyla ta boule na hlavě, pomyslel si. Opatrně našlapoval v širokém oblouku kolem těla, až si všiml skvrnitých podlitin na jejím štíhlém krku a známek prasklých cév pod kůží na obličejí. Někdo ji zardousil. Někdo s velkýma prackama.

A její oblečení chybělo.

„Byl jsi opatrný, vid?“ zašeptal Ryan.

S očima neustále na stopkách se vrátil ke vchodu, aby místo činu ohlídal, dokud nedorazí pobřežní hlídka.

„Dávají si na čas,“ zabručel a podíval se na hodinky. *Už je skoro šest patnáct.*

Potrvá dalších čtyřicet minut, než na ostrov dorazí policie; přivolání vrtulníku ze základny RAF na pevnině zabere zhruba stejnou dobu jako cesta lodí.

Musel si zavolat a nemohl to už déle odkládat.

Vytáhl telefon, vytukal číslo a podvědomě napřímil ramena.

„Gregson,“ ozvalo se na lince známé vyštěknutí vrchního superintendanta, velitele oddělení trestního vyšetřování pro oblast Northumberlandu.

„Tady Ryan, pane.“

Nastala nekonečně dlouhá pauza.

„Rád vás slyším. Chcete si se mnou pokecat? Pokud ano, tak na to není vhodná doba.“

Ryan tuto otázku ignoroval, protože náhodou věděl, že Arthur Gregson přichází každé ráno přesně v šest hodin ke svému

pracovnímu stolu, ať prší, nebo svítí slunce. Navzdory své hodnosti Gregson vždy přicházel jako první a odcházel jako poslední. Nezdálo se, že by byl informován o posledních novinkách, a tak Ryan přešel rovnou k věci.

„Pane, víte, že trávím už nějaký čas na Lindisfarnu. Přibližně před patnácti minutami mi jedna obyvatelka ostrova nahlásila incident. Byla na místě jako první. Vzhledem k tomu, že na místě činu nebyl přítomen policista, sepsal jsem se svědkyní předběžnou výpověď a vzhledem k absenci stálé policejní přítomnosti na ostrově jsem řádně kontaktoval pobřežní stráž. Doporučil jsem jim, aby se obrátili na místní úřady, a předal jsem záležitost vašemu orgánu.“

„Incident?“ Gregson nikdy neplýtl slovy.

„Ano, pane. Považoval jsem za rozumné navštívit místo činu v ruinách převorství a dám pokyn pobřežní stráži, aby při nejbližší příležitosti uzavřela všechny další přístupové body. Podle prvního pozorování došlo k podezřelému úmrtí místní dívky, přibližně dvacetileté.“ Vzpomněl si na tělo ležící několik kroků za místem, kde stál, a promluvil důrazněji. „Vypadá to na vraždu s rituálním podtextem.“

Na konci linky se ozval sotva slyšitelný povzdech. „Zdá se, že jste splnil svou povinnost, Ryane. Pošlu Phillipse nebo MacKenzieovou.“

„Pane, žádám o povolení vrátit se do služby a vést vyšetřování.“

„V žádném případě.“

Ryan zatnul zuby. Víc si od toho v první chvíli nesliboval.

„Mám pocit, že od doby, kdy jsem byl naposledy v aktivní službě, už uplynula dostatečně dlouhá doba na zotavení,“ řekl, ale dál to nerozváděl, protože ani nemohl. Když pokračoval, dal si záležet, aby jeho hlas zněl vyrovnaně. „Při vši účtě bych vám rád připomněl, že jsem aktivním členem místní komunity.“ Při té lži ani nemrkl, jen si vzpomněl na všechny ty hodiny strávené ležením v posteli a zíráním z oken. „Znám ostrov i jeho

obyvatele. Jsem tudíž v jedinečné pozici, abych mohl vést rozhovory a vyšetřovat.“

Arthur Gregson seděl u svého stolu na velitelství v širokém koženém křesle – byl to dárek od manželky, aby se zbavil neustálých bolestí zad – a poklepával širokými prsty o standardní bukový stůl, který udržoval v bezvadné čistotě. Ryan byl jeden z nejlepších, které měl. Donedávna to byl energický a pilný muž a Gregson věděl, že pod tím hezkým zevnějškem, který dívky zřejmě milovaly, se skrývá mysl ostrá jako břitva. Ryan se po žebříčku vyšplhal rychle. Místo na oddělení získal díky svému nóbl vzdělání, ale zkušenosti nic nenahradilo a on musel uznat, že Ryan si zbytek cesty proklestil sám. Před dvěma lety mu osobně předal povýšení na šéfinšpektora, nicméně před šesti měsíci se Ryan ocitl v bezvýhodné situaci a za všechny ty trable zaplatil vysokou daň. Otázkou bylo, zda je připraven znovu nasednout na koně. Gregson rychle zvážil psychologickou zprávu oddělení, protokol a všechno papírování.

„Navštěvoval jste toho poradce, kterého vám doporučilo oddělení? Kdy jste byl naposledy na kontrole u praktického lékaře?“

Pauza dostatečně dlouhá Gregsonovi poskytla odpověď.

„Já...“

„Bože, Ryane!“

Ryan se ze všech sil snažil spolknout svou hrdost a znovu si vzpomněl na dívku, která ležela mrtvá vedle něj. „Obě tyto záležitosti mohu v krátkém čase vyřešit.“

V obleku šitém na míru, který měl stejnou barvu jako jeho sváteční uniforma, a s pramínkem ocelově šedých vlasů byl Gregson impozantní muž, který se vyznal v politice a pronášel skvělé projevy. Přesto se za stolem necítil tak pohodlně, aby zapomněl na čas, který strávil v terénu, na léta, která si odmakal na oddělení, než se osobně ujal vedení. Byl opatrný, pečlivý, to ano, ale nebál se řídit svým instinktem.

„To si pište.“ Další pauza. „Potvrzuji ukončení vašeho volna pod podmínkou, že se spojíte se svým praktickým lékařem, který vám vystaví písemné potvrzení o vašem fyzickém zdraví. A uklidnilo by mě, kdybyste si našel psychologa.“

„Ve zprávě to bylo uvedeno jako doporučení, nikoli jako požadavek, pane.“

Gregson uznal, že je to pravda, a snažil se tím dále netrápit.

„S okamžitou platností vám nařizuji návrat do služby.“ Zaváhal, ale přesto to riskl. „Jste vrchním vyšetřovatelem tohoto případu. Sestavte si tým.“

Úleva byla hmatatelná, ale Ryanův hlas zůstal vyrovnaný. „Děkuji. Pro začátek si vezmu Phillipse. Budu taky potřebovat forenzní tým, pár policistů na hlídky a pochůzky od domu k domu.“ Rozhlédl se kolem sebe a přemýšlel o rozloze oblasti a o zdejších neodmyslitelných živlech. „Mezi techniky nikoho nepreferuju, ale Faulkner je skvělý.“

„Sám se spojím s Phillipsem a řeknu mu, ať sežene forenzní tým.“

„Ocenil bych, kdybychom mohli co nejdéle držet stranou média. Ještě jsem neměl příležitost informovat nejbližší příbuzné.“

„Do odpoledne vydejte předběžné prohlášení, jinak mají tyto věci ve zvyku unikat samy od sebe. Chci pravidelné zprávy o vyšetřování. Nezklamte mě.“

„Rozumím.“

„A Ryane? Vítejte zpátky.“

Ryan strčil telefon do kapsy a vzápětí uslyšel zvuk blížících se kroků a ztišených hlasů. Reflexivně ztuhl a v žilách mu okamžitě stoupl adrenalin, než se opět uvolnil. Za rohem se objevily obvyklé červené bundy velitele stanice pobřežní stráže a jeho zástupce. Ryan kývl na oba muže a pohledem je zhodnotil. Alexe, toho staršího, znal z vesnice. Měřil něco málo přes metr osmdesát a bylo mu kolem třiceti. Byl to blondatý muž sportovní postavy s přátelskými rysy, oblíbený u žen. Vypadal spíš jako surfař než jako záchranář; Ryan ho vídal, jak v podvečer

běhá kolem jeho domku, a už se skoro odhodlal vyjít ven, aby se k němu přidal.

Zástupce Pete se svou mladistvou tváří vypadal, jako by teprve nedávno mutoval, ale aby to vyrovnal, nechal si narůst kozí bradku. Byl zhruba stejně vysoký jako jeho nadřízený, ale hubenější a končetiny měl viditelně delší. S jeho pěstěnými vousy kontrastovaly rozcuchané světle hnědé vlasy, které Ryanovi prozrazovaly, že před chvílí vylezl z postele.

Oba muži vypadali nervózně.

„Kde sakra vězíte?“

„Ryane,“ kývl na něj Alex. Sundal si tmavé sluneční brýle, zastrčil si je do hustých blond vlasů a podal mu ruku. „Omlouvám se za zpoždění. To víš, sehnat takhle po ránu plastovou fólii není hračka.“

Ryan si s mužem krátce potřásl rukou, ignoroval jeho sarkastickou odpověď a kývl na mlčícího Petea.

Poté udělal krok vzad a oba si je prohlédl. Přál by si profesionální kriminální tým, ale věděl, že si musí vystačit s tím, co má.

„Nejdřív si musíte zakrýt boty a oblečení. Přinesli jste si kombinézy?“

„No, totiž...“

Ryan v duchu zaklel a zašátral v batohu. „Tady,“ vyštěkl, podal jim pár igelitových pytlů na odpadky a čekal, až si igelit upevní kolem bot a nohavic. „Zatím postačí tohle. Potřebuju, abyste natáhli nějakou plastovou fólii nad místem činu. Podle mě to vypadá na déšť.“

Alex pochybovačně vzhlédl k obloze, která byla azurově modrá a zalitá bledým sluncem, ale nic neřekl.

„Pojďte.“

Vydali se po návštěvnické stezce, igelitové pytle se na nich třepotaly ve větru. Když zahnuli do objektu převorství, Ryan sledoval jejich reakce. Pete se zlomil jako první. Rukou se chytil za břicho, otočil se a bez okolků vyzvracel snídani.

Ryan se mu nemohl divit. Poprvé to člověka vždycky dostalo.

Alex Petea poplácal mužnou rukou po zádech, ale podle nazelenalého nádechu pod jeho opálením to vypadalo, že se sám drží jen tak tak.

„Ježíši...“, přejel si hřbetem ruky přes ústa. „Ježíši!“

„Ježíš s tím nemá nic společného“, zamumlal Ryan a sledoval druhého muže. Alex měl v očích výraz, který už viděl stokrát předtím a v němž rozpoznával jistý druh zděšené fascinace. Vytřeštěnýma očima zíral na tělo a hrdlo měl stažené. Ryan si stoupl před něj, aby mu odřízl výhled, a díval se, jak se jeho zorničky pomalu vracejí do normálu.

„Potřebuju kolem těla postavit stan,“ začal Ryan a počkal, až se Alex zase začne soustředit. Mezitím zkontroloval oblohu, která se začínala zatahovat.

„Jmenovala se Lucy,“ přerušil ho Alex tvrdým hlasem.

Ryan se odmlčel, zachmuřil tvář a nejistě přikývl. „Máš pravdu. Potřebuju chránit oblast kolem *Lucy* – desetimetrový obvod kolem jejího těla. Blíží se déšť.“

Společně vytyčili obvod pomocí plastové fólie. Kolem Lucyina těla nechali široký prostor a napnuli nad ním plachtu. Ryan si na konci všiml, že oba muži ztěžka dýchají, a byl rád, že to zvládli a neznečistili místo činu. Pokud se potřebují vyzvracet, můžou to udělat jinde. Všichni se soustředili na práci a nic neříkali, dokud ticho nepřerušil Peteův nervózní hlas.

„Nemůžete ji přikrýt? Proč ji tam necháváte ležet nahou?“ Ryan se na toho mladíka, sotva většího než chlapec, zadíval. V jeho očích viděl smutek. Řekl si, že musí zůstat pevný.

„Tohle je místo činu, Pete. Prošel jsi výcvikem zásahového týmu?“

„To jo, ale...“

„Pak bys měl vědět, že do příjezdu týmu kriminalistů by se s místem činu nemělo nijak manipulovat.“

„Já jen...“ Peteovi zvlhly oči. „Nic. To je jedno.“

Když byla práce hotová, vyšel Pete ze stanu směrem ke vzdálenějšímu konci kostela.

„Je to pro něj těžké,“ začal Alex, zatímco sledoval, jak se jeho zástupce snaží zachovat klid. „Chodil s Lucy do školy. Znali jsme ji všichni, ale oni spolu vyrůstali.“

„Aha,“ odpověděl Ryan a uložil si informaci na později. Teď tu byly naléhavější záležitosti, kterými se musel zabývat.

„Potřebuju, abyste hlídali vchod pro návštěvníky. Jsou tady ještě nějaké další přístupy?“

Alex zavrtěl hlavou. „Je to jediná cesta nahoru na mys. Mniši klášter postavili takhle za účelem obrany,“ ukázal mezerami v kamenném zdivu k moři. „Jediná jiná cesta nahoru měla vést přes ty útesy.“

Ryan se otočil směrem, který mu Alex ukazoval, a uviděl sráz k pláži, chráněný dřevěným plotem po obvodu celého areálu. Přikývl, prozatím spokojeně.

„Pošli Petea hlídat bránu, potřebuje si vyčistit hlavu. Chci jména všech příchozích a odchozích a přesné časy. Tu máš,“ Ryan vytáhl z malého batohu, který si přinesl, láhev s vodou, „dej mu tohle.“

Alex zamyšleně přikývl a znovu pohledem zhodnotil muže, kterého původně považoval za odtažitého. Otočil se, aby Petea odvelel. Ryan sledoval, jak mladší muž horlivě přikyvuje a stále dýchá skrz zuby. Pak se Pete otočil a napůl seběhl zpátky po svahu k bráně.

„Pete je dobrý kluk,“ bránil Alex svého zástupce. „Nic takovýho se ale na ostrově nestalo už hodně dlouho. Rozhodně ne za mého života.“

„Lidi se zabíjejí po celém světě.“

„Jistě, ale Lindisfarne je... posvátná půda.“ Alex smutně zavrtěl hlavou. „Je to jako zabít někoho v kostele.“

Zatímco Alex zamířil na pozici k Peteovi, Ryan se otočil k Lucy a tiše se jí omluvil. Bylo snazší pracovat na kriminálce, když si člověk udržoval odstup a snažil se, aby věci zůstaly neosobní. Kdyby začal myslet na Lucy s hnědými vlasy a krásnými modrýma očima, která přijela domů na vánoční svátky,

a pak na všechny ty Vánoce, které už nezažije, asi by tomu nedokázal čelit.

Stál tam zamračený a nepřístupný, stejně nehybný jako okolní kameny. Jenže tohle *bylo* osobní. Možná byl na ostrově jen pár měsíců, ale lidé jako Liz mu důvěřovali, že dělá svou práci dobře. Řekl jí, že se o Lucy postará, a to také hodlal udělat. Ať už to věděli, nebo ne, ostrované mu poskytli domov a útočiště, když oboje potřeboval. Dlužil jim to.

Kromě toho, pomyslel si, zatímco si třel promrzlé ruce, potřebují ochranu před jedním z nich. Ryan si byl zatraceně jistý, že lékaři zjistí, že Lucy Mathiesonová byla zabita včera v noci poté, co stoupl příliv a odřízl je od pevniny. To znamenalo, že její krev má na rukou někdo, kdo byl v tu dobu na ostrově.

Znovu zkontroloval čas. Do otevření hráze zbývalo patnáct minut.

„Alexi!“ přivolal zpátky k sobě muže, který poskakoval z jedné prochladlé nohy na druhou. „Potřebuju poslat pár lidí dolů na pláž, aby obsadili cestu vedoucí na pevninu. Udělej zátaras – nikdo po hrázi nesmí odsud ani sem, pokud na ostrově nebydlí nebo tu nemá obchodní záležitosti.“

„Ryane, to nejde. Dnes bude velký nápor, to přece víš.“ Alex se zatvářil útrpně. „Kromě toho nemáme lidi. Pete je na bráně pro návštěvníky a mně se... ehm... nepodařilo se mi sehnat Roba. Měl noční směnu. Ale Mark je na cestě.“ Prošel svůj krátký seznam dobrovolníků pobřežní hlídky.

„Proč by měl být dnešek tak výjimečněj?“ Ryan pokrčil rameny. „Protože už jsou skoro Vánoce?“

Alex se na něj podíval, jako by mu narostly dvě hlavy. „No, jasně, o Vánocích je na Lindisfarnu vždycky rušno, ale dneska je jednadvacátýho.“

Ryan si v duchu prolétl kalendář, ale snaha vyšla naprázdno.

„Zimní slunovrat,“ dodal Alex, na tváři výraz, který jako by říkal *hloupý cizinec*.

Ryan nerozezná slunovrat od léku proti kašli.

„Dobře,“ řekl Ryan s nicneříkajícím výrazem.

Alex přešlápl a nasadil autoritativní tón. „Je to den v roce, kdy se všichni pohaní scházejí, aby oslavili zkracování noci a prodlužování dne. V podstatě se všichni sejdou na pláži, zapalují ohně, zpívají písně a grilují.“

Ryan se nepovažoval za věřícího člověka. Viděl toho v životě příliš mnoho a věděl, co dokáže jeden člověk udělat druhému, než aby věřil v nějakého boha, který by to mohl dopustit. Přesto neměl nic proti tomu, když si lidé chtěli trochu zakřepčit a opít se. Ledaže by se někdo z nich rozhodl zajít se symbolickou obětí příliš daleko, dodal v duchu a vzpomněl si na dívku ležící na studené desce za ním.

„Co si o tom myslí obyvatelé?“ zeptal se.

„Starší obyvatelé jsou spíše křesťané, ale protože většina z nich vlastní penziony a obchody se suvenýry, jen se zdvořile usmívají a slušně jim to vynáší. My ostatní na to kašleme,“ pokrčil výmluvně rameny.

Ryan o tom chvíli uvažoval.

„A co farář?“ Jeho oči se upřely na věžičku ostrovního kostela, která vyčnívala nad střechami vesnice za ním. Kostelní hřbitov přímo sousedil s areálem převorství.

„Mike?“ zasmál se Alex. „Miluje to. Každý rok je to pro něj příležitost, aby šířil evangelium a pokusil se obrátit pár nevěřících.“

Ryan se odmlčel, aby si vše uložil do paměti. Bylo to nesporně zajímavé, ale nic to neměnilo na věci, že ze všeho nejméně teď potřebovali houf turistů, kteří by to tu celé pošlapali.

„Pokud se na ostrov chystá hejno návštěvníků, je to přesně ten důvod, proč se na něj nesmí dostat. Přemýšlej!“ přerušil protest druhého muže. „Musel to být někdo, kdo tady už je.“

Alexův výraz potemněl. „Jasně, chápu. Ale ostrovanům se to nebude líbit.“

„To, že byl brutálně zavražděn jeden z nich, se jim bude líbit ještě mnohem méně.“ Ryan nebyl připraven na kompromisy.

„Najdi Roba a Marka, vytáhni je z postele holýma rukama, když budeš muset, ale proboha, dostaň je na pláž. Chci jména a poznávací značky všech aut, která přijíždějí nebo odjíždějí.“

Odmíchl se a vzpomněl si na Liz.

„Mark – to jako Mark Bowers?“

Alex přikývl. „Jednou nebo dvakrát týdně dělá dobrovolníka u pobřežní stráže. Zbytek času se stará o památkové centrum a obchod se suvenýry a vede historické prohlídky.“

„Musíš mu říct, že centrum bude dnes zavřené. Nebudou sem chodit žádné návštěvy. Řekni mu také, aby neotravoval Liz Morganovou. Dnes nepůjde do práce.“

Alex se zachmuřeným výrazem přikývl a zamířil pryč.

Ryan byl spokojen, že se věci daly do pohybu, a rozhodl se zavolat Gregsonově asistentce a zanechat mu vzkaz. Věděl, že je to zbabělé, ale bez diskuse o výhodách a nevýhodách uzavření ostrova pro veřejnost se klidně obejde. Nebylo o čem diskutovat.

KAPITOLA 2

Když dorazil detektiv seržant Frank Phillips se dvěma kriminalisty v závěsu, stál Ryan na strážní nad Lucyiným tělem. Vyšetřovatelé – Ryan poznal Toma Faulknera a jeho asistenta – se na chvíli zastavili a pak zamířili rovnou do stanu, kde Lucy ležela. Phillips byl malý, podsaditý muž s postavou boxera a tváří ošlehanou počasím. Tmavě šedý oblek mu moc dobře neseděl, zato mu kupodivu slušela světle růžová kravata se žlutými puntíky.

„Ryane,“ stiskl mohutnou tlapou Ryanovi ruku, nadšeně s ní potřásl a druhou ho poplácal po rameni. „Rád tě zase vidím.“

Ryan se nad nedostatkem formálnosti nepohoršoval. Byl sice Phillipsův nadřízený, ale o dobrých patnáct let mladší než on a vychovali ho k úctě ke starším. V začátcích své dráhy se občas musel prosadit, ovšem zkušenost obrousila ostré hrany a zanechala bezproblémové přátelství i pracovní vztah.

„Nápodobně, Franku.“ Uvědomil si, že to myslí vážně.

„Kéž by to bylo u piva, a ne u něčeho takového,“ zavrtěl Phillips znechuceně hlavou. „Dispečink mi dodal základní informace. Nikdy mě nepřestane udivovat, čeho jsou někteří parchanti schopní.“ Jeho třpytivé hnědé oči si bystře prohlížely scénu chráněnou igelitem, který se třepotal ve větru.

Pak znovu pohlédl na Ryana a pomyslel si, že vypadá unaveně a zdá se hubenější než před několika měsíci. Přesto se mu do očí vrátila jiskra, což bylo povzbudivé.

„Mluvil jsem s Gregsonem,“ dodal a sledoval, jak se Ryanův obličej pomalu a podle očekávání mění. Obdivoval, jak Ryanovy pohyby vždycky působily neuspěchaně.

„Zasvětil mě a řekl, že jsi zase zpátky ve službě.“

Ryan mlčel a z jeho očí se nedalo nic vyčíst.

Phillips se lehce uchechtl, protože se v něm dokonale vyznal. „Jsem rád, že jsi zpět. Od MacKenzieové bych už víc sraček nevydržel.“

Ryan se téměř usmál. Nebylo žádným tajemstvím, že vztahy mezi seržantem Phillipsem a inspektorkou Denise MacKenzieovou byly napjaté. Nepomáhalo ani to, že MacKenzieová byla silná, atraktivní žena s korunou zářivě rudých vlasů a temperamentem odpovídajícím jejímu původu. Nebylo rovněž žádným tajemstvím, že Frank Phillips kolem ní kroužil a zval ji na rande celých pět let, které uplynuly od smrti jeho ženy.

„Jednou to musíš překousnout, Franku.“

„Nevím, o čem to sakra mluvíš,“ zamračil se seržant a přejel ošoupanou mokasínou po mechu.

Ryan zkrivil rty v náznaku úsměvu, ale vzápětí zvážněl, když spatřil staršího muže, který se proplétal mezi kameny na druhé straně převorského hřbitova. Byl oblečený do drsného počasí v tmavě zelené voskované bundě a odřených kotníkových botách. Nesl malý černý kufřík, neklamné znamení, že je na ostrově lékařem. Ryan sledoval, jak se muž zastavil mezi náhrobníky kameny a promluvil na Alexe. Všiml si rodinné podoby mezi ním a jeho synem.

„Forenzní expertiza nám dá lepší představu, ale počítám, že není mrtvá déle než pět hodin,“ řekl Phillipsovi.

„Jenže včera v noci přšlo.“ Phillips sledoval, jak se doktor šine do mírného svahu. Oba věděli, že déšť smývá nejružnější hříchy, včetně důkazů DNA.

„Já vím, Franku. Doufám, že se nám podaří zachovat vše, co zbylo,“ odvětil Ryan zachmuřeně.

„Gregson říkal, že to byla místní holka.“ Phillips si foukl na ruce a zalitoval, že nemá rukavice.

„Ano, byla to mladá místní dívka, hezká brunetka Lucy Mathiesonová. Matně jsem ji znal, její rodina žije na ostrově.“

Matka je v domácnosti, otec učitel v důchodu. Byla na univerzitě v Newcastleu a domů přijela na svátky.“

S údivem si uvědomil, kolik toho o místních lidech ví. Měl za to, že je jen pasivním účastníkem života na ostrově, ale možná jeho přirozený instinkt pozorovat všechny a všechno kolem sebe přece jen tak docela nevyhasl.

Phillips znovu potřásl hlavou. „Vybral jí pěkný místo.“

Ryan přikývl, krátce se koukl z vyhlídky na moře a vrátil se k oltáři. Zvětralé kameny naznačovaly, kde kdysi stály vysoké a pevné zdi, které chránily svaté muže před nejhoršími živly. Uprostřed, kde se podle jeho odhadu musely odehrávat bohoslužby, se tyčily různě vysoké sloupy. Zachmuřeně si znovu prohlížel místo činu a vraštil u toho černé obočí. Kusy kamene a skály, které kdysi tvořily čisté, precizně vystavěné linie, byly přemístěné a roztroušené v přibližně kruhovém vzoru několik kroků od místa, kde dívka ležela. Na první pohled to vypadalo, jako by zde hlodal zub času, ale on se nad tím pozastavil.

„Vypadá to...“, odmlčel se, aby našel správné slovo, „obřadně.“

Phillips si povzdechl. „Nesnáším tyhle zatracený rituální vraždy. Už tak je dost špatný, když někoho zabijou, a ještě když kolem toho musí prozpěvovat a tančit. O to větší a horší je to zneuctění.“

Ryan věděl, že se Phillips potřebuje vykecat. Každý se se smrtí vyrovnával po svém, a to platilo i o lidech, kteří ji měli přímo na očích.

„Dnes je slunovrat.“

Phillips zvedl huňaté hnědé obočí: „Nevěděl jsem, že se zabýváš takovými nesmysly.“

„Nezabývám. Ale nikdy není na škodu vědět, co se kolem tebe děje.“

Phillips si skousl spodní ret. „V tom případě budeš mít těžkou práci udržet lidi mimo ostrov.“

„Já vím. Každou chvíli očekávám telefonát od Gregsona. Vyřídím to.“

„Ten zátaras nám získal trochu času,“ dumal Phillips, „jenže tohle místo je holt populární, i když zrovna není výjimečný den v roce.“

Ryan si netrpělivě vrazil ruce do kapes. „Zasraní turisti.“

Phillips se na něj podíval úkosem. „Nezapomeň, že ty jsi tady taky turista, kámo.“

Na Ryanových rtech se mihl náznak úsměvu. „Asi jsi mě dostal.“

Oba muži ztichli, když se konečně přiblížil mírně zadýchaný doktor. Ryan si pomyslel, že vypadá jako starší verze svého syna. Kolem šedesátky, ale s přitažlivými rysy tváře a štíhlou, stále pružnou postavou, která měřila necelých metr osmdesát. Na hlavě plné šedivých vlasů se ještě místy třpytily odlesky dřívější blond barvy a živé zelené oči, které po něm syn zdědil, přelétly provizorní stan, než střízlivě spočinuly na Ryanově tváři.

„Ryan, že?“ Přendal si lékařskou brašnu do levé ruky a natáhl k němu dlouhou pravici, jaké často mívají spisovatelé či umělci. „Alex mi řekl, že je to naléhavé.“

„Děkuji, že jste přišel tak rychle, doktore Walkere.“ Ryan ho vzal za ruku a opětoval pevný stisk.

„Steve, prosím.“

„Toto je detektiv seržant Frank Phillips. Bude se mnou pracovat na vyšetřování.“

Ryan sledoval, jak se v očích staršího muže objevilo mírné překvapení, a uvědomil si, že se o něm na ostrově zřejmě často mluví. Alespoň ten doktor nic nepředstíral.

„Nevěděl jsem, že jste na Lindisfarnu na návštěvě z profesionálních důvodů, pane Ryane.“

Jinými slovy se rozneslo, že jsem se na Lindisfarne připlazil jako raněné zvíře, pomyslel si Ryan. Už se chtěl zatvářít kysele kvůli nedostatku soukromí, ale oči, které ho hodnotily, byly laskavé.

„Zdá se, že jsem si už odpočinul dost, doktore Walkere.“ Záměrně zachovával formálnost a vrhl výmluvný pohled směrem za sebe. „Budu vrchním vyšetřovatelem v souvislosti s úmrtím dívky, která byla identifikována jako Lucy Mathiesonová. Její tělo bylo nalezeno před necelou hodinou. Vzhledem k nepřítomnosti patologa bychom byli vděční, kdybyste potvrdil smrt a poskytl nám další předběžná lékařská pozorování.“

Doktor sledoval jeho pohled.

„Lucy?“ Potřásl smutně hlavou a v očích se mu zaleskly slzy. „Pomohl jsem tu holčičku přivést na svět.“

Ryan a Phillips mlčeli. Nemohli k tomu nic říct.

„Její rodiče budou zdrceni. Muselo dojít k hrozně nehodě...“ Jeho hlas nejistě zmlkl.

„Nešlo o nehodu,“ opáčil Ryan, „určitě ne, ale jak říkám, byli bychom vám vděční za vaše postřehy.“ Odmlčel se a zvažněl. „Pokud máte pocit, že by vaše předchozí znalost zesnulé mohla ovlivnit váš úsudek...“

Doktor se viditelně vzpamatoval, ale jeho oči zůstaly smutné.

„Ne, asi to musím brát jako součást koloběhu života. Bůh ví, že jsem se během své kariéry snažil pochopit, proč dobří lidé trpí rakovinou a nejrůznějšími neduhy, ale jen jednou jsem měl tu smůlu, že jsem musel posoudit nepřirozenou smrt.“

Ryan nastražil uši. „Na ostrově?“

„Ne, ne. Před mnoha lety, když jsme ještě žili v Newcastleu. Prvních pár let jsem pracoval jako policejní chirurg, než jsem se rozhodl stát praktickým lékařem. Ve velkoměstě musíte s takovými věcmi počítat, ale v naší malé ostrovní komunitě je prostě nečekáte.“

„Nevěděl jsem, že jste byl zaměstnán jako policejní lékař.“

„Ano, když jsem byl mladý, myslel jsem si, že to bude vzrušující volba povolání.“ Doktor zavrtěl hlavou, pravděpodobně nad svou mladickou naivitou. „Pak jsme se s Yvonne vzali a narodil se Alex. Rozhodli jsme se, že chceme klidnější život s přijatelnější pracovní dobou.“

Ryan přikývl a mlčel; čekal, až se doktor sebere.

„Půjdu tam,“ řekl Walker tiše a kývl na oba muže. Sledovali ho, jak se skloněnou hlavou kráčí přes trávu k technikům forenzního týmu, kteří už pracovali na místě činu.

„Chudák,“ poznamenal Phillips. „Nestává se každý den, že musíš podepsat úmrtní list někoho, koho jsi pomáhal rodit.“

„Jo.“ Ryan cítil, jak se mu znovu stahuje hrud', a záměrně pomalu vydechl. Začalo drobně pršet, a tak se začal soustředit na to, jak Phillips zápolí s chatrným černým deštníkem.

„Běž dovnitř a zjisti, jak to na místě činu vypadá, promluvi si s Walkerem,“ požádal ho po chvíli. „Necháme chlapce z laborky dělat jejich práci a uvidíme, co se dozvíme. Potřebuju zřídit vyšetřovací místnost, ale ne na velitelství na pevnině, to věčné střídání přílivu a odlivu by věci dost komplikovalo. Nejlepší by bylo, kdybychom měli vyšetřovací místnost přímo tady na ostrově, myslím u mě doma. Mám tam kancelářské vybavení.“ Pomyslel na tiskárnu, fax a notebook, na něž se tak dlouho prášilo.

„Není to zrovna podle protokolu,“ namítl Phillips.

Ryan zkrivil rty. „Souhlasím, ale alternativy se mi taky nelíbí. Základna musí být tady na ostrově, ale nechci ji zřídit ve společných prostorách, kde by mohl mít náhradní klíč každý druhý i s babičkou. Nejlepší bude, když to zůstane v rodině.“

Phillips souhlasně přikývl.

„Mezitím,“ pokračoval Ryan, „kontaktuj patologa, aby potvrdil Walkerův posudek, a řekni mu, aby očekával, že tělo dojde během dopoledne.“ Na okamžik se zamyslel. „Nemocniční márnice v Alnwicku je nejbližší, tak mu řekni, ať zajede tam.“

„Provedu.“

„Potřebuju, abys tu prozatím dohlížel na pobřežní stráž. Nechci, aby se zapojovali do ničeho jiného než do zvládnutí davu.“

Ryan nemusel nic vysvětlovat, Phillips se učil rychle.

„Každý je podezřelý?“

„To máš sakra pravdu.“

Phillips pomalu přikývl, strčil si do úst žvýkačku a nabídl jednu i Ryanovi. „V kolik včera v noci nastal příliv?“

„Kolem tři čtvrtě na dvanáct,“ odpověděl Ryan pohotově a nabídku žvýkačky odmítl zavrtěním hlavy. Už si stačil ten čas ověřit.

„Je mrtvá pět hodin, čímž se dostáváme do doby kolem jedné hodiny ráno.“ Phillips se podíval přes zdi převorství směrem k vesnici. „Alespoň máš skupinu podezřelejších.“

„No jo,“ zasmál se Ryan nevesele. „Celý ostrov.“

„Tak to bychom měli začít hned.“

Ryan sledoval, jak jeho seržant zamířil k plachtě, sehnul podsaditou postavu a vklouzl dovnitř. Vzápětí ucítil, jak mu začal vibrovat telefon, a uviděl blikající Gregsonovo číslo. Prozatím hovor ignoroval. Říkal si, že když bude mít štěstí, získá dalších třicet minut.

Kromě toho musel vyřídit ještě jednu věc, a to osobně.

KAPITOLA 3

Anna Taylorová pozorovala, jak se mraky vysoko na obloze nad Lindisfarne rozestupují. Na ostrov proudilo světlo a ona se usmívala z relativního pohodlí svého sportovního zeleného mini coopera. Mohla by si ten pohled naskicovat zpaměti, tak dobře ho znala, ale stejně jí pokaždé vyrazil dech.

Nebyl to snadný návrat domů.

Štíhlé prsty podrážděně klepaly do volantu, když jela autem po pobřežní silnici směrem k hrázi, po jejíž pravé straně se nyní rozprostíraly písečné duny. Telefonát, který obdržela brzy ráno, jí nedával jinou možnost než přijet. Detektiv vrchní superintendant Gregson z northumbrijské policie si ji vyhledal v personálu univerzity. Zřejmě četl její poslední práci *Pohanský Northumberland*, navíc její osobní znalost ostrova byla také přínosem. Došlo tam k rituální vraždě a on ji chtěl najmout jako civilní konzultantku.

Jen tak, jako by se denně zabývala poradenstvím pro policii.

Musela každopádně obdivovat jeho styl. Zastihl ji v polospánku, kdy její mozek žádonil o kofein a nebyl ještě plně funkční. Jinak by v žádném případě nesouhlasila.

Faktem bylo, že jí řekl o zabití mladé dívky, a to ji zasáhlo až příliš. Hned po rozhovoru s Gregsonem se pokusila zavolat na staré číslo, které měla na Megan, ale nikdo to nebral, což ještě zvýšilo její stres. Nikdy nebylo snadné sestru zastihnout, pomyslela si s obvyklým pocitem smutku. Přesto byla jedinou rodinou, která Anně zbyla.

Upínala se k naději, že ji ani Megan by už nikdo nenazval „dívkami“. Čas nezadržitelně plynul a ony se najednou nebezpečně přiblížily třicítce, což je řadilo daleko za dívčí věk, a Anna si byla jistá, že od Gregsona slyšela, že zabili dívku.

Nebo ne?

Dělala si starosti. Snad by jí řekl, kdyby ta dívka byla Megan. Měli přece povinnost informovat nejbližší příbuzné.

Nebo ne?

Když se blížila ke vjezdu na hráz, zamračila se na řadu aut, která stála na místě, přestože silnice před nimi byla volná. K jejímu autu zamířil s psací podložkou muž, v němž poznala Roba Fowlera. Zastavila a stáhla okénko.

„Dobré ráno, slečno. Než vás pustím dál, musím si zjistit pár podrobností.“ Vida, je tu úředně, všimla si Anna s lehkým zakřivením plných rtů a nadzvedla tónované sluneční brýle, aby se setkala s jeho roztěkaným pohledem.

„Ta červená ti sluší, Robe,“ usmála se a kývla na jasně červenou bundu dobrovolníka pobřežní stráže. Na náprsní kapse měl ozdobným zlatým písmem vyšívané jméno.

V Robově unavené tváři se objevilo překvapení, ale pak se široce zazubil a z průměrně vypadajícího muže se rázem stal muž vyloženě přitažlivý.

„Anno! Už je to sakra dlouho, co jsme se naposledy viděli. Kde ses schovávala?“ Pozdravil ji jako starý přítel a naklonil se k ní blíž. Každého, kdo s ní sdílel pár neobratných pubertálních polibků a víc než pár zákonem zakázaných drinků, rozhodně mohla nazvat starým přítelem.

„V Durhamu,“ odpověděla. „Teď tam bydlím a učím na univerzitě.“

„Slyšel jsem, že se ti daří. Mám ti teď říkat doktorko Taylová?“ Povytlhl obočí a hnědé oči mu rošťácky zajiskřily.

„Pro tebe budu vždycky Anna,“ usmála se. Po tomhle šťastném shledání trhla hlavou směrem k ostrovu. „Slyšela jsem, že se tam stal nějaký průšvih. Někdo, koho znám?“

Snažila se mluvit nenuceně, ale nyní zadržela dech.

„V převorství byla nalezena mrtvá dívka jménem Lucy. Pochybuju, že ji budeš znát – je o dost mladší než my.“ Ohlédl se k ostrovu a jeho tvář zvažněla.

Anna dlouze a tiše vydechla a pocítila úlevu, že ta dívka není Megan. Rychle následoval pocit viny, protože věděla, že trpět bude nějaká jiná rodina.

Rob si odkašlal a otočil se k ní. „Mám instrukce zapsat si jméno, poznávací značku a důvod pobytu na ostrově, než tě pustím na druhý břeh, Anno. Takže...“ znovu si rozpačitě odkašlal. „Jedeš navštívit svou sestru?“

Anna si všimla, jak se mu po výrazné tváři krátce mihl soucit, ale rozhodla se necítit se kvůli tomu trapně.

„Ne.“ Snažila se zůstat klidná. „Mark mi půjčil domek.“ Myslela tím svůj rodný dům, který teď Mark vlastnil. „Jsem tu vlastně služebně, Robe. Policie mě najala jako konzultantku.“

„Jasně.“ Robovi se rozšířily oči neskrývanou zvědavostí, zatímco si něco zapisoval do protokolu. „No, hádám, že tě teda uvidíme častěji, Anno.“

„Asi jo.“ Znovu nastartovala. Teď už byla cesta volná, auta se buď otáčela zpátky k pevnině, nebo pokračovala k ostrovu.

„Šťastnou cestu!“ Rob pokynul rukou svému kolegovi na znamení, že dotyčná má povolení.

Anna šlápla na pedál. Když ujela pár metrů, její úsměv se rozšířil a ona zpomalila, aby zamávala veliteli, v němž poznala Marka Bowerse. Kromě toho, že byl historikem ostrova a členem pobřežní hlídky na částečný úvazek, byl také jejím idolem z mládí. Atraktivní, vzdělaný muž, který vypadal ve služební červené bundě a khaki nepromokavých kalhotách poněkud nepatřičně. Pamatovala si ho v jeho obvyklém oděvu – krémových keprových kalhotách a košili, jejíž rukávy vždy odhalovaly předloktí opálená od dlouhých hodin strávených venku pátráním po stopách minulosti. Vyslal k ní nechápavý pohled, než se mu vráscitá tvář rozjasnila úsměvem, a tehdy si všimla, že vypadá

starší, než jak si ho pamatovala. Na druhou stranu, i ona byla starší. Když ho mījela, několikrát krátce zatroubila a slíbila si, že svého starého učitele brzy navštíví.

I za slunečními brýlemi musela mhouřit oči proti odleskům dopoledního slunce. Lesknoucí se voda se vlnila po obou stranách asfaltové silnice, která jako mávnutím kouzelného proutku vyvstala z moře. Ačkoli ranní šedé mraky mezitím rozfoukal vítr a zanechal po sobě prosluněnou modrou oblohu, ve vzduchu byl stále cítit hluboký chlad zimy.

Anna si neplánovala, že tu zase bude. Že se octne poblíž Megan a vzpomínek, které v ní nepochybně probudí. Navzdory tomu, že byly Vánoce, nedokázala se přimět, aby vůči své sestře cítila alespoň špetku dobré vůle. Trvalo roky, než se pokusila odpustit, a skoro si už namlouvala, že se jí to podařilo. Ale třeba by klid malého ostrůvku s roztroušenými obyvateli mohl tu bolest konečně začít tišit – snad. Vysoké rákosí se rozprostíralo a vlnilo ve větru po její pravici, když jela po klikaté cestě směrem k vesnici. Nad vodou kroužili a poletovali rackové a jejich hlasité volání působilo uklidňujícím dojmem. Na obzoru se objevily první obílené domky. Anna uviděla řetězy vánočních světýlek, zavěšené na holých stromech mezi domy, a věnce na dveřích a věděla, že s příchodem večera se vesnice slavnostně rozzáří a vše bude veselé.

Jak pokračovala v cestě, poznávala památkové centrum, kde jako dospívající dívka trávila každou sobotu, obchody se suvenýry a čajovny. Především si všimla hospody nalíčené na bílo s červeným lemováním, která stála v centru – jmenovala se „U Veselé kotvy“. Před vchodem stál dvoumetrový plastový Santa, mával mechanickou rukou a vítal návštěvníky drásavě hlasitým: „Ho, ho, ho!“

Anna zavrtěla hlavou, projela vesnicí a byla ráda, že nepotkala nikoho známého. Ve skutečnosti byly ulice překvapivě prázdné, obvyklý dav nikde. Na ostrově sice žilo jen málo obyvatel, ale většinou se na návsi a v blízkém okolí shromažďovali.

Předpokládala, že taková je povaha komunity – komunity, jejíž součástí kdysi byla i ona.

Auto se proplétalo úzkými uličkami směrem k hradu Lindisfarne, malebné pevnosti na východní straně ostrova. Na úpatí hory byla základna pobřežní stráže. Na příjezdové cestě nestál žádný zářivě červený džíp, naproti tomu oba záchranné čluny kotvily na svém místě, což svědčilo o tom, že toho rána nedošlo na moři k žádné mimořádné události. Celé drama se odehrávalo na pevnině.

Zastavila před pěkným rybářským domkem usazeným v malé zahrádce. Měl ideální polohu; na východě stála pevnost, na západě převorství a jižněji na pobřeží hrad Bamburgh. Domek skýtal otevřený výhled na všechny tři strany a nemusel se o něj dělit s bezprostředními sousedy. To jí vyhovovalo, pomyslela si, když vytáhla otlučený černý kufr a táhla ho po šterku k domu. Našla klíč, který Mark nechal pod rohožkou, odemkla dveře a rázem ji zaplavily vzpomínky. Stěny byly čerstvě vymalované, podlahy opatřené novými koberci, ale přesto si vybavovala vůni matčina parfému v předsíni.

Vzpomínala, jak otec vzal lahvičku s parfémem a mrštil ji ze schodů s výkřikem, že ji matka nosila pro jiného muže. Vybavila si ošklivou hádku, která následovala, a ten zvuk, když ruka dopadla na kůži.

Zamrazilo ji. Po zádech se jí prohnala ledová chapadla a hranice mezi minulostí a přítomností se na jeden bolestivý okamžik rozostřila.

Pak se jí zrak rozjasnil. Byl to jen pohodlný domek s neutrálním nábytkem. Bylo to plátno, které si mohla pomalovat, jak chtěla.

Ryanovi bolestivě třeštila hlava, když se za ním tiše zavřely leskle červené dveře domu Mathiesonových. Informovat rodinu byla

vždycky ta nejhorší, úplně nejhorší část práce. Žádný výcvik ani zkušenosti nemohly člověka připravit na to, aby ustál zoufalý zármutek rodičů, kteří přišli o dítě. Vždycky to bylo zdrcující, ale za těchto okolností – když se to stalo prakticky na prahu jejich domu – to bylo téměř nesnesitelné.

Pomalu přešel na druhý konec ulice, ruce zastrčené v kapsách, a přehrával si rozhovor.

Matka Helen vůbec nevěděla, kdo je. O to horší bylo její svstřícné přivítání, které ho čekalo, když mu otevřela dveře.

„Mohu vám nějak pomoci?“ Stále měla na sobě froté župan, světle růžový a trochu vybledlý. Oči, ještě trochu zakalené spánkem, měly stejnou barvu jako oči její dcery.

„Detektiv šéfinšpektor Ryan, madam. Je doma váš manžel nebo jiný člen rodiny?“ Ty modré oči se zmateně zaleskly, když jí sdělil, že je od policie, a ukázal průkaz. Zavolala na Daniela, vysokého, mírně nahrbeného šlachovitého muže s dlouhými rukama a nohama, který zareagoval se stejně zmateným výrazem. Pozvala Ryana dál a hlas se jí chvěl, protože pod společenskou formálností tušila, že něco není v pořádku. Instinkt jí napovídal, že je něco moc, moc špatně, a ona ten okamžik protahovala a popírala pravdu, dokud to šlo.

Ryan je následoval do uklizeného obývacího pokoje, který působil příjemně. Nejdřív si všiml záramovaných Lucyiných fotografií, její usměvavé podobizny na krbu a na okenním parapetu. Helen mu musela něco vyčíst z očí, protože okamžitě nahmatala Danielovu ruku a on se jí chopil. Ryan tam stál a sledoval, jak se roztřásl, když jim řekl, že jejich dcera byla zabita. Snažil se udržet si odstup, jeho oči bděly, když jim sděloval zprávu, že jejich životy už nikdy nebudou jako dřív. Než se Helen Mathiesonová zhroutila na pohovku, pevně se držel a jen se mlčky díval, jak si rukou svírá lůno; tohle srdcervoucí gesto člověku připomínalo, co navždy ztratila.

Pozoroval i otce. Lucy našli nahou, a i když Ryan doufal v opak, způsob její smrti nevylučoval sexuální napadení. Daniel

Mathieson byl podle svých slov na ostrově celou noc a Ryan měl zkušenost, že většina obětí své vrahy znala a mnohé s nimi žily pod jednou střechou. Vědomí této skutečnosti mu nepomohlo zmírnit stísněnost v hrudi, zatímco vyslýchal dvojici, která vykazovala všechny známky naprostého citového zhroucení.

„Proč, proč se to stalo? Kdo by tohle spáchal?“ ptala se Helen pořád dokola.

„Udělám, co bude v mých silách, abych pro vás tyto odpovědi našel, paní Mathiesonová.“

„Ne, ne, ne,“ začala se Helen kolébat, stále popírající. „To nemůže být Lucy,“ vrtěla prudce hlavou a vyrážela hrdelní vzlyky, v očích prosebný i rozzlobený výraz. „Spletli jste se. Není to Lucy.“

„Tiše, Helen,“ snažil se manžel mírnit bolest, kterou sám velmi silně pociťoval.

„Vaše dcera byla identifikována, paní Mathiesonová.“

Přesto zakroutila hlavou a zlostně sebou házela ze strany na stranu, zatímco se do něj vpíjela očima. „Říkala jsem vám, že to není možné. Lucy byla včera večer venku s kamarádkami a nejspíš přespává u Rachel doma. Hned teď jí zavolám a pak se uvidí.“

Helen vyběhla nahoru a vytřeštěnýma očima hledala telefon. Manžel si oběma rukama promnul obličej, znaveně se odlepil od pohovky a vydal se za ní.

„No tak, Helen, pojď sem.“

Ryan sledoval jejich polovičaté přetahování, dokud se Helen manželovi prostě nesložila do náruče, vyčerpaná a vzlykající. Celé její tělo se otřásalo a po tvářích jí stékaly slzy hořkosti a vzteku.

Ryan trpělivě čekal, až to nejhorší odezní. Věděl, že každý normální člověk by je nechal napospas jejich trápení, než aby tomu přihlížel. On však nebyl normální člověk a měl tu práci.

„Je mi líto, že vás musím obtěžovat,“ začal opatrně a čekal, až zvednou oči k jeho tváři. Uvědomil si, že mezitím zapomněli,

že tam ještě je. „... Ale potřebuji vám položit několik důležitých otázek o Lucy, o tom, kde byla včera večer, o jejím životě a zvycích, abych mohl jejího vraha předat spravedlnosti.“

„Jak..., jak...,“ Helen se nedokázala přinutit dokončit větu, ale Ryan věděl, na co se chce zeptat. Vždycky to chtěli vědět.

„To jsme ještě neurčili, paní Mathiesonová.“ Měl docela dobrou představu, ale dokud patolog nepotvrdí příčinu smrti, nemohl jí nic říct.

„Řekl jste vrah,“ promluvil Daniel tiše. „Jak víte, že to nebyla nějaká nehoda?“

Vždycky je to ošemetné, pomyslel si Ryan.

„To, jak jsme ji našli, nenasvědčuje nehodě, pane Mathiesone.“

„Byla...“ Helen se několikrát zhluboka nadechla. „Bylo jí ublíženo, chápete, *tam tím způsobem*?“ Její oči ho prosily, žádou, aby jí řekl, že její holčička zemřela rychle a bezbolestně, bez hrůzy ze sexuálního útoku. Přál si, aby mohl.

„Je mi líto, paní Mathiesonová, ale zatím neznáme žádné podrobnosti. Budeme usilovně pracovat na tom, abychom je zjistili.“

Helen se rozplakala a klouby na rukou jí zbělely, jak svírala manžellovu paži. Daniel Mathieson v sobě sebral vnitřní sílu, aby zvedl hlavu a zpříma se podíval Ryanovi do očí.

„Řekneme vám všechno, co můžeme,“ prohlásil pevně.

Ryan viděl, že pod tou mizérií se skrývá hněv. Pod sluhým mužem se skrýval otec a ještě pod ním tvrdý uzel bezmocného hněvu. Mohl by mu dát něco, na co by mohl svůj hněv zaměřit.

„Děkuji vám, pane Mathiesone.“ Vytáhl svůj zápisník. „Začněme jejími pohyby včera večer. Můžete mi říct, co Lucy včera dělala?“

„Lucy byla se mnou,“ zašeptala Helen. „Jely jsme do Morpethu, daly si oběd a nakupovaly.“ Po ženině zpustošené tváři, která viditelně zestárla, stékaly slzy.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **Svatý ostrov**.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.